

ת"פ 45978/10/18 - מדינת ישראל נגד גלעד ויקרוביצקי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 45978-10-18 מדינת ישראל נ' ויקרוביצקי
לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד רינת יצחקי

המאשימה

נגד

גלעד ויקרוביצקי
ע"י עו"ד אייל אבולפיה

הנאשם

הכרעת דין

מן הנימוקים שאפרט להלן החלטתי לזכות את הנאשם.

1. כתב האישום בתיק זה הוגש לאחר שהנאשם סירב לחתום על הסדר מותנה לסגירתו. כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של תגרה. לפי הנטען בכתב האישום, ביום 13.6.2017 הגיע הנאשם לרחוב התבור 16 בתל אביב שם גר בעבר בשכירות במשך כ-10 שנים, ועזב כשבינו לבין המשכיר יחזקאל שוראשי סכסוך כספי. בכתב האישום נטען שהנאשם פתח את שער הבית ונכנס לחצר ללא רשות, ואז התפתחו חילופי דברים בינו לבין המשכיר. לפי הנטען בכתב האישום, שי שוראשי, בנו של המשכיר, שמע את חילופי הדברים וראה שהנאשם מצלם את הדירה בטלפון הנייד שלו, ואז לפי כתב האישום: "המתלונן פנה אל הנאשם ומשך מידו את הפלאפון. השניים החלו להיאבק ואז השתתף הנאשם בתגרה, בכך שביד אחת אחז בידו של המתלונן וביד השנייה במותן והפיל את המתלונן על הרצפה במקום".

2. בשלב ההקראה בפני "שופטת המוקד" טען הסניגור מקדמית שכתב האישום אינו מגלה עבירה. "שופטת המוקד" החליטה כי בנסיבות העניין הטענה מצריכה בירור עובדתי, והפנתה את התיק לשמיעת ראיות בפניי. הסניגור חזר על הטענה בפתח ישיבת ההוכחות בפניי, אך כיוון שאינני יושב כערכאת ערעור על החלטות "שופטת המוקד", לא דנתי בטענה לגופה.

3. בפניי העידו שלושה - יחזקאל שוראשי, שי שוראשי והנאשם. עוד בטרם אתייחס לתוכן של העדויות אציין שכל אחד מן השלושה הותיר עלי רושם בעייתי. מדובר בשלושה אנשים שהצטיירו כחמי מזג וכטעונים מאד זה כלפי זה.

שיתוף הפעולה של עדי התביעה עם בית המשפט אף הוא היה מוגבל. בנסיבות העניין קיים קושי רב לקבוע מה בדיוק התרחש בתקרית נושא כתב האישום. וודאי שלא ניתן לקבוע זאת ברמה שמעבר לספק סביר.

4. בעדותו הראשית, שהתאפיינה בעיונות גדולה כלפי הנאשם, סיפר העד יחזקאל שוראשי כי ביום המקרה ישב במרפסת דירתו, שמע צעקות (מלמטה) וראה את בנו שי שוכב על הרצפה. לדבריו, כשראה זאת ירד למטה, ולמקום הגיעו ניידת משטרה ואמבולנס, ובנו, שהיה לו שטף דם בראש, פונה לבית החולים, שם נשאר כמעט 24 שעות.

5. לבקשת התובעת, הואיל ועדותו של יחזקאל שוראשי במשפט הייתה שונה מעדותו במשטרה, קיבלתי כראיה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 את עדותו במשטרה (ת/13). בעדות זו טען העד כי הנאשם נכנס לחצר הבית שלו, והוא צעק אליו מהמרפסת מדוע הוא בא לבית אחרי שעבר דירה והוצא נגדו צו הרחקה. לטענתו, הנאשם השיב לו במילים: "מי אתה בכלל שתגיד לי מה לעשות?". לדבריו, בנו שי ירד למטה להתעמת עם הנאשם ושאל אותו מדוע הוא מצלם. הוא ראה את בנו ואת הנאשם רבים (מחבקים זה את זה) וירד להפריד ביניהם, וכשהגיע למקום ראה את בנו שוכב על הכביש. הוא לא ראה את הנאשם מפיל את בנו.

6. בפתח חקירתו הנגדית אמר יחזקאל שוראשי כי הוא זוכר את התקרית היטב ("כאילו הייתה אתמול"). בחקירתו הנגדית טען העד כי ראה את בנו ואת הנאשם מתווכחים ואז ראה את הנאשם רודף אחרי בנו ומפיל אותו על המדרכה, אחר כך טען שהנאשם לא רדף אחרי בנו ושלא אמר זאת בתשובתו הקודמת. יחזקאל שוראשי אף טען שהנאשם הפיל את בנו על ידי כך ש"שם לו רגל". בהמשך החקירה הנגדית טען שראה דחיפות בין הנאשם לבין בנו, כפי שטען בפני השוטר שהגיע למקום, והבהיר שרק הנאשם דחף את בנו. עיון בדו"ח הפעולה של השוטר דוד דקל שהגיע למקום האירוע (ת/3) מלמד כי לשוטר אמר העד שהיו "דחיפות בין השניים, וכתוצאה מכך שי נדחף אל הכביש".

7. יחזקאל שוראשי הגיב בתוקפנות ובגסות לשאלותיו של הסניגור, ואף סירב להשיב לחלק מהן בטענה שאין רלוונטיות למשפט. במהלך חקירתו הנגדית נכנס לאולם בנו שהיה אמור להעיד מאוחר יותר, ואמר שהשאלות אינן נוגעות למשפט - כלומר, עולה חשש שהוא צותת מעבר לדלת אולם בית המשפט לחקירתו של אביו.

8. עיונותו של יחזקאל שוראשי כלפי הנאשם, שינויי הגרסה התכופים, וההבדלים בין עדותו בחקירת המשטרה לעדותו הראשית במשפט ובין אלו לדבריו בחקירתו הנגדית כפי שהם מפורטים לעיל, לא מאפשרים להסתמך על עד זה כעד מהימן ולבסס ממצאים על עדותו. וודאי שאין לקבוע שעדותו המרחיבה במשטרה אמינה יותר מעדותו הראשית המצומצמת במשפט, ואין מקום להעיפה על פניה. יתר על כן, נראה כי העד כלל לא יכול להעיד אשר לנסיבות נפילתו של בנו על הארץ שהתרחשה ככל הנראה בעת שהיה בדרכו למטה מדירתו, כפי שסיפר אפילו בעדות המרחיבה שמסר במשטרה (גם בעדותו הראשית במשפט לא סיפר כאמור לעיל כיצד נפל הבן).

9. העד שי שוראשי, בנו של יחזקאל, סיפר בעדותו הראשית בבית המשפט שביום הרלוונטי היה בביתו והתכוון לצאת

לעבודה. לפתע, בעודו בבית, שמע צעקות, קללות ואיומים. כשיצא למרפסת, ראה ושמע את הנאשם מקלל ומאיים על אביו ומצלם אותו. הוא עצמו צעק כלפי הנאשם. לדבריו, ירד מן הבית כדי לצאת לעבודה ואף הוא צילם את הנאשם באמצעות הטלפון שלו. בהמשך אמר שירד מן הבית לצלם את הנאשם ואמר לו שאין לו מה לחפש במקום, כי הוא לא גר שם כבר שנתיים וחצי. לדבריו, שאל את הנאשם למה הוא בא שוב ושוב לביתם כדי לאיים ולעשות פרובוקציות. לטענתו, תוך כדי שהנאשם מצלם אותו, התחיל הנאשם גם לדובב אותו על דברים שלא אמר, ולדבר למצלמה שהוא מצלם בה ולהגיד כל מיני דברים שלא היו כמו: "מה אתה מאיים עלי?". לדבריו, הנאשם ירד מהאופניים, התקרב אליו ונצמד אליו עם החזה בצורה מאיימת תוך קירוב הטלפון לפניו של העד. בשלב זה, לדבריו, "בצורה אינסטינקטיבית ואמוציונאלית", הוא עצמו חטף או ניסה לחטוף לנאשם את הטלפון, תוך כדי החזקת הטלפון שלו עצמו בידו השנייה. אז התפתח מאבק, ש"בתמימותו" חשב שהוא מאבק על הטלפון. הנאשם השתמש בידו השנייה, הפנויה, לאגף אותו, ולנעול אותו. את המשך ההתפתחויות העד לא זכר היטב כיוון שהיה די מטושטש לדבריו. הוא זכר שהיה על הרצפה, וקיבל בעיטות בגב. אחר כך התעורר לדבריו באמבולנס. לדבריו, הוא "זוכר מראות מטושטשים של שוטרים".

10. כשנשאל העד בחקירתו הנגדית על הבדלים בין עדותו במשפט לבין דבריו לשוטר שהגיע לזירת האירוע - בין היתר העובדה שבדבריו לשוטר כלל לא הזכיר שניסה לחטוף את הטלפון או שבעט בו - אמר העד שיתכן שהיה מטושטש מן המכה ושהוא כלל לא זוכר שדיבר עם שוטר בזירת האירוע. לטענתו, לאחר נפילתו איבד את ההכרה למספר שניות, אף על פי כן הוא זוכר בעיטה בגבו, אך איננו זוכר אם אחת או כמה כיוון שהיה מטושטש מן המכה. אחר כך אמר העד שמאז הרגע שבו הנאשם חבק אותו בידו זכרוננו מטושטש ואינו מדויק. על אף דברים אלה חזר העד מספר פעמים על הטענה שהנאשם חנק אותו ו"העיף אותו" על המדרכה. כשנשאל העד מדוע לא התייחס לבעיטות בעימות שנערך בחקירת המשטרה בינו לבין הנאשם, אמר ששכח מכך, ושמדובר רק בפורקן של הנאשם כ"בונס" אחרי שתקף אותו והפילו לארץ. העד לא היה עקבי בעדותו בשאלה אם הנאשם חבק אותו בצוואר או בבטן, אך על פי תיאורו נראה שהתכוון לחלק העליון של החזה. העד לא ידע להסביר מדוע בחקירת המשטרה דיבר על חביקה במוות.

11. עיון בתיעוד העימות (ת/7) מעלה כי גרסתו של העד שם הייתה דומה לזו שמסר במשפט. עם זאת, כאמור לעיל, הוא לא הזכיר כלל בעיטה שבעט בו הנאשם עד ששאל אותו החוקר על כך שאמר זאת בחקירת המשטרה, ואז הסביר ששכח זאת. בעימות אמר העד מפורשות שחטף לנאשם את הטלפון מידו (ולא רק ניסה לחטוף אותו). בעימות הסביר העד שבתמימותו חשב שהנאשם נאבק עמו על הטלפון בלבד, אך הנאשם ניצל זאת, כדי לפגוע בו ("הוא העיף אותי, הפך אותי על הכביש או משהו כזה"), והוא קיבל מכה חזקה בראש - הן במצח והן בחלק האחורי ומשלב זה זכרוננו מטושטש.

12. גם מעדותו של שי שוראשי קשה לגזור מסקנות מפלילות כלפי הנאשם. למעשה, חוץ מאשר העובדה שחטף לנאשם את הטלפון והנאשם ניסה לחטוף אותו בכוח חזרה, לא ברור כלל מה קרה. זאת, ככל הנראה גם בגלל החבטה שחטף העד שגרמה לו כדבריו לטשטוש. לא ברור כלל מעדותו שהנאשם אמנם תקף אותו מעבר לכך שניסה לקחת חזרה את הטלפון שלו לאחר שהעד חטף אותו ממנו. העובדה שהעד לעיתים סיפר ולעיתים שכח לספר על כך שהנאשם בעט בו פוגמת כמובן גם באמינותו הכללית ולא רק באמינות הטענה על בעיטה (הבעיטה עצמה כלל אינה נזכרת בכתב האישום, שכן כבר בחקירת המשטרה גרסתו של העד בעניין זה לא הייתה עקבית

לחלוטין ואין תמיכה לטענתו בעניין זה).

13. בצפייה בשלושת הסרטונים שצילם הנאשם בשעת האירוע (ת/1) ובסרטון שצילם שי שוראשי באותה שעה (ת/2) ניתן לראות כי הנאשם ושי שוראשי צילמו זה את זה במכשירי הטלפון הניידים שלהם. כל אחד החזיק את מכשיר הטלפון שלו בגובה פניו וצילם את האחר. בסרטונים ניתן לראות כי הנאשם מתרחק משוראשי והולך לכיוון תיבות הדואר, ואילו שוראשי הולך אחריו ומתקרב אליו, ואז נשמע הנאשם שואל את שוראשי אם הוא מאיים עליו. הסרטונים מסתיימים ככל הנראה בשל חטיפת הטלפון על ידי שוראשי מידו של הנאשם. קודם לכן לא נראה איש מן השניים נוגע באחר. בסרטון מוקדם יותר שצילם הנאשם ניתן לשמוע את יחזקאל שוראשי מגדפו מן המרפסת בעוד הוא עומד על המדרכה למטה.

14. הנאשם סיפר בעדותו הראשית על הסכסוך שלו עם בני משפחת שוראשי. לדבריו, ביום האירוע הגיע למקום על מנת לצלם את השער, ואחרי שבני המשפחה גידפו אותו מלמעלה, ירד שי שוראשי להתעמת איתו למטה. לדבריו, שוראשי התקרב אליו בחזה נפוח ונצמד אליו, ולכן שאל אותו אם הוא מאיים עליו. שוראשי ניסה לחטוף מידיו את הטלפון, ובמהלך המאבק על השליטה בטלפון נפל שוראשי. לדבריו, ראה אותו שוכב על הרצפה עם "מכה קטנה בראש". הנאשם סיפר שהוצע לו לחתום על הסדר מותנה ולשלם קנס של 700 ₪ אך הוא סירב לכך והשקיע ממון רב בניהול המשפט.

15. בחקירתו הנגדית אמר הנאשם שהגיע למקום האירוע לצלם את השער ולקחת דואר (כפי שהוא נשמע אומר בסרטון). הנאשם הכחיש שנכנס לחצר ביתה של משפחת שוראשי. הנאשם נשאל על כך שבחקירת המשטרה אמר ששוראשי פגע בו עם מרפקיו, אך הוא לא הזכיר זאת בבית המשפט. הנאשם הסביר שאינו זוכר במדויק את הפרטים, אך הוא מניח שכחלק מהמאבק על הטלפון ניסה שוראשי "לתת לו דחיפה עם היד". לשאלת התובעת מדוע שאל את שוראשי אם הוא מאיים עליו שהרי הוא לא השמיע כל איום, השיב הנאשם שראה איום בכך ששוראשי הלך אחריו כשהתרחק ממנו, ונצמד אליו כשפניו מאיימים.

16. מדו"ח העיכוב (ת/4) ניתן ללמוד כי תגובתו הראשונית של הנאשם לטענות נגדו הייתה: "הוא דחף אותי וניסה לחטוף לי את הטלפון". בעדות שנגבתה מן הנאשם ביום האירוע (ת/5) סיפר כי הגיע למקום לצלם את השער. בתחילה קיללו אותו יחזקאל ושי שוראשי מלמעלה. אחר כך ירד שי למטה תוך הפרת צו הרחקה (שהנאשם מציין שאינו יודע אם הוא בתוקף) והם צילמו זה את זה. לדבריו, שוראשי דיבר אליו "באגרסיביות", התקרב אליו, נצמד ממש, וחטף את הטלפון - זאת, לדבריו, בניסיון להשמיד את הראיות ולהזיק לטלפון. עוד לדבריו, הוא עצמו הצליח לתפוס את הטלפון, ובזמן שנאבק עם שוראשי על הטלפון כשהם עומדים על שפת המדרכה, שוראשי "עף" ונפל על המדרכה. כמו כן לדבריו, שוראשי משך את הטלפון תוך כדי שהוא נותן לו מרפקים (שוראשי לנאשם) ו"בהשתוללות שלו נפל". גם בעדותו זו הכחיש הנאשם שנכנס לחצר בית משפחת שוראשי. בעדות נוספת שמסר שבועיים מאוחר יותר (ת/6) חזר הנאשם על גרסתו. הנאשם הכחיש את הטענה שבעט בשוראשי או שגרם במישרין לחבלה בראשו - שאולי נגרמה כתוצאה מנפילתו. בעימות שנערך באותו יום חזר הנאשם פעם נוספת על גרסתו.

17. בצילומי המשטרה מיום האירוע (ת/8) נראים סימנים אדומים במצחו של שי שוראשי, בקודקודו ובגבו. בדו"ח מד"א ובמכתב שחרור מבית החולים איכילוב מתוארות המטומות במצח ובאחורי הראש של שוראשי. במסמך מהמרפאה האורתופדית של בית החולים איכילוב מתוארים סימני שפשוף בגב העליון אצל שוראשי (ת/9).

18. את סיכומיה פתחה התובעת בכך ש"השאלה שיש להכריע בעצם היא שאלה עובדתית, האם לקבל את גרסת הנאשם שאז בהתאם לגרסתו עומדת לו הגנה עצמית או את גרסת המתלונן שתיאר את הדברים בצורה אחרת..."

19. בדבריה של התובעת יש משום אי דיוק מסוים, שהרי על התביעה להוכיח את האשמה מעבר לכל ספק סביר. כלומר, די בכך שקיים ספק סביר שמא גרסת הנאשם נכונה כדי שההכרעה תיעשה לפי גרסה זו - המקימה לנאשם סייג לאחריות פלילית אף לדברי התובעת.

20. אמנם עדויותיו של הנאשם היו רחוקות משלמות בעקביות, אך ניתוח הראיות כפי שהבאתי לעיל מעלה כי גרסת הנאשם לא נסתרה ברמה שמעבר לספק סביר. זאת, לנוכח העובדה שגרסאותיהם של עדי התביעה יחזקאל שוראשי ושי שוראשי לקו בסתירות וממילא לא כללו תיאור ממצה של האירועים. יחזקאל כלל לא ראה את בנו נופל אל הכביש. שי טען בחקירתו כי הנאשם בעט בו, אך שכח מכך בעימות ביניהם ובעדותו הראשית במשפט. גרסתו באשר לאופן שבו הופל על ידי הנאשם אף היא לא הייתה עקבית, ברורה ואחידה. כל זאת, כאשר עיונותם של עדי התביעה כלפי הנאשם היא מובהקת, מה שמקשה עוד יותר להסתמך על עדויותיהם כדי לבסס ממצאים ברמה שמעבר לספק סביר.

21. לנוכח המצב הראיתי שתואר לעיל כל שניתן לקבוע מעבר לספק סביר הוא שבין הנאשם לבין שי שוראשי התפתחו עימות מילולי מתחת לבית משפחת שוראשי כאשר כל אחד מצלם את האחר. הנאשם ניסה להתרחק משוראשי, שהלך אחריו, נצמד אליו, וניסה לחטוף מידיו את הטלפון שלו. הנאשם ניסה להחזיר לידיו את הטלפון שלו ובמאבק להשיבו, נפל שוראשי ונחבל חבלה קלה. לא ניתן לקבוע מה גרם לשוראשי ליפול על הארץ, ולא ניתן לשלול כלל את גרסת הנאשם ששוראשי נפל כתוצאה מחילופי המשיכות בטלפון ומבלי שהנאשם נקט פעולה אלימה מיוחדת שהביאה לנפילתו.

22. הנאשם טען כאמור כי עומד לו סייג ההגנה העצמית, והתובעת הסכימה כי אם תתקבל גרסתו אכן עומד לו סייג זה. אסביר לכן בקצרה כי סייג ההגנה העצמית שבסעיף 34 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 קובע כי "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים". על כך יש להוסיף כי סעיף 34ט"ז לחוק העונשין קובע כי ההוראות שבסעיף 34 "לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה". החוק קובע אם כן חמישה תנאים לתחולתו של סייג ההגנה העצמית שניתן לנסחם כתנאים חיוביים (כלומר, שהתקיימותם היא תנאי לתחולת הסייג) ותנאי שלילי אחד (כלומר, שאי התקיימותו היא תנאי לתחולת הסייג). התנאים שניתן לנסחם בלשון חיוב הם: (1) קיומה של תקיפה שלא כדין. (2) קיומה של סכנה מוחשית

לפגיעה. (3) קיומו של הכרח לביצוע מעשה ההתגוננות. (4) קיומו של הכרח לביצוע מידי של המעשה. (5) על המעשה להיות מעשה סביר לשם מניעת הפגיעה. בצד תנאים חיוניים אלה נקבע תנאי שלילי אחד, והוא שהסייג לא יחול במקרה שבו מי שטוען לקיומו הוא שגרם בהתנהגותו הפסולה לכך שהותקף והוא גם צפה את אופן התפתחות הדברים (להסבר מפורט של ששת התנאים ראו: ע"פ 4191/05 ארנולד אלטגאוז נ' מדינת ישראל (2006)). במקרה שבפניי (1) הנאשם הותקף שלא כדין על ידי שי שוראשי שניסה לחטוף מידי את הטלפון שלו. (2) היה חשש מוחשי שהטלפון שהוא רכשו של הנאשם יפגע. (3) לא עמדה בפני הנאשם דרך אחרת להגן על הטלפון שלו, אלא להיאבק פיזית על האחיזה בו. (4) לא ניתן היה להמתין, שכן השליטה בטלפון עמדה להישמט מידי ואז גורלו של הטלפון היה בסכנה. (5) המאבק הפיזי על הטלפון בניסיון למושכו מידי של שוראשי היה מעשה סביר בנסיבות העניין. (6) הנאשם לא פעל בדרך פסולה, שהביאה לכך ששוראשי ינסה לחטוף מידי את הטלפון - לא רק שמותר לנאשם לצלם במרחב הציבורי שבו היה, אלא שכך עשה גם שוראשי עצמו באותה שעה. יתר על כן, הנאשם אף ניסה להתרחק משוראשי, שהלך אחריו ונצמד אליו בטרם חטף מידי את הטלפון.

23. מן האמור לעיל עולה כי סייג ההגנה העצמית אמנם עומד לנאשם, שהתנהגותו עמדה בכל תנאי הסייג, ולכן אני מזכה אותו מביצוע העבירה המיוחסת לו.

24. הסניגור הפנה חצי ביקורת כלפי התביעה המשטרית בגין העובדה שתיק החקירה לא נסגר ללא תנאי, אלא הנאשם התבקש לחתום על הסדר מותנה כתנאי לסגירתו, וכאשר סירב לעשות כן הוגש נגדו כתב אישום.

25. דבריו של הסניגור מחייבים התייחסות למוסד ההסדרים המותנים. מוסד זה הקבוע בסימן א1 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 נולד ככלי לצמצום השימוש במשפטים פליליים. משפטים שבין יתר פגיעותיהם בנאשם הם פומביים ופוגעים בשם הטוב, והמורשעים במסגרתם מוכתמים ברישומים פליליים המשפיעים על עתידם. אחד החששות שהועלו טרם לידתו של מוסד חדש יחסית זה, שנוסף בתיקון 66 לחוק, הייתה כי תוצאת הוספתו לסל הכלים שבידי התביעה לא תהיה צמצום מספר התיקים המוגשים לבית המשפט או שלא תהיה רק תוצאה זו, אלא שתיקים שבעבר נסגרו ללא תנאי יסגרו בהסדר מותנה שפגיעתו גדולה יותר כמובן מסגירת התיק ללא תנאי. המחוקק ראה כחיובית את התוצאה של סגירת תיק בהסדר מותנה בחלק מסוים מן המקרים שהיו נסגרים בעבר ללא תנאי בעילה של חוסר עניין לציבור בשל עומס העבודה המוטל על גורמי אכיפת החוק ובתי המשפט (ראו בחלק הכללי לדברי ההסבר של הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 61) (הסדר לסגירת תיק מותנית), תשס"ט 2008, ה"ח 416, עמ' 210 (4.11.2008)). בצד זאת, המחוקק התנה את עריכתו של הסדר מותנה בכך שנמצאו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום (ראו סעיף 67א(ב) לחוק). כלומר, אין מקום לכך שתיקים שהיו נסגרים בעבר בעילה של חוסר ראיות יסגרו עתה בהסדר מותנה. קל וחומר שתוצאה שלילית ובלתי ראויה של התיקון לחוק תהיה ב"הרחבת הרשת" כך שתיקים שהיו נסגרים בעבר ללא תנאי בעילה של היעדר אשמה יסגרו כעת בהסדר מותנה. החשש שיערכו הסדרים מותנים במקרים שבעבר היו נסגרים בעילה של חוסר ראיות או בעילה של היעדר אשמה נובע מהעובדה שחשוד הנמצא בסיכון לכך שיוגש נגדו כתב אישום, עלול להסכים לחתום על הסדר מותנה ולהודות בביצוע עבירה כדי להימנע ממשפט גם אם הראיות נגדו חלשות וגם אם הוא מאמין בחפותו.

26. העובדה שהתביעה מראש ייחסה לנאשם במקרה שלפניי עבירה של תגרה ולא עבירה של תקיפה נראית כתוצאה

של אי בהירות ראייתית שהייתה גלויה מראש לתביעה עצמה. אי בהירות זו מעמידה בספק את התאמתו של תיק זה לסגירה בהסדר מותנה, ובוודאי חייבה את התביעה לבחון היטב את סיכויי ההרשעה בטרם הגישה כתב אישום. יתר על כן, כאשר אדם מסרב לחתום על הסדר מותנה כיוון שלטענתו לא עבר כל עבירה, על התביעה לשוב ולבדוק אם אין צדק בטענתו, ולא להגיש נגדו בהכרח כתב אישום.

27. כאמור לעיל, לאחר שנשמעו בפניי העדויות והובאו בפניי הראיות הכתובות, החלטתי לזכות על בסיסן את הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מיום המצאת הכרעת הדין (לנוכח מצב החירום המוכרז במערכת המשפט בשל מגיפת הקורונה, הכרעת הדין ניתנת בהסכמת הצדדים בהיעדרם).

המזכירות תשלח את הכרעת הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתנה היום, 11 באפריל 2020, בהיעדר הצדדים.